

pentru acordarea unor prestații familiale garantate unui alt copil al său, resortisant al unei țări terțe, dat fiind că această condiție privind durata șederii nu este necesară pentru un copil care este cetățean al Uniunii Europene?

- (¹) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 din 14 iunie 1971 al Consiliului privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26).
- (²) Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Ankenævnet for Uddannelsesstøtten (Danemarca) la 26 ianuarie 2012 — LN

(Cauza C-46/12)

(2012/C 109/12)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Ankenævnet for Uddannelsesstøtten

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: LN

Întrebarea preliminară

Articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/38/CE (¹), coroborat cu articolul 24 alineatul (2) din directiva menționată, trebuie interpretat în sensul că, atunci când un stat membru apreciază dacă o persoană trebuie considerată lucrător care beneficiază de ajutor pentru studii, acest stat (statul membru gazdă) poate lua în considerare faptul că persoana a intrat pe teritoriul său cu scopul principal de a urma studii și poate concluziona că nu este obligat să acorde persoanei respective ajutor pentru studii [a se vedea articolul 24 alineatul (2) din Directiva privind dreptul de ședere, menționat mai sus]?

- (¹) Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Vrchní soud v Praze (Republica Cehă) la 7 februarie 2012 — Marián Baláz

(Cauza C-60/12)

(2012/C 109/13)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Vrchní soud v Praze (Republica Cehă)

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Marián Baláz

Întrebările preliminare

1. Noțiunea „instanță judecătorească cu competență specială în materie penală” utilizată la articolul 1 litera (a) punctul (iii) din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (¹) (denumită în continuare „decizia-cadru”) trebuie interpretată în sensul că reprezintă o noțiune autonomă de drept al Uniunii Europene?
  2. (a) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, care sunt criteriile de definire generale pe care trebuie să le îndeplinească o instanță națională care are competența de a soluționa, la inițiativa persoanei vizate, cauza acesteia cu privire la o decizie emisă de o autoritate, alta decât o instanță judecătorească (o autoritate administrativă), pentru a fi considerată o „instanță judecătorească cu competență specială în materie penală” în sensul articolului 1 litera (a) punctul (iii) din decizia cadru?
    - (b) Unabhängiger Verwaltungssenat austriac (cameră administrativă independentă) poate fi considerată „instanță judecătorească cu competență specială în materie penală” în sensul articolului 1 litera (a) punctul (iii) din decizia-cadru?
      - (c) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, autoritatea competentă a statului de executare trebuie să interpreteze noțiunea „instanță judecătorească cu competență specială în materie penală” în sensul articolului 1 litera (a) punctul (iii) din decizia-cadru în temeiul legii statului a cărui autoritate a emis o decizie în sensul articolului 1 litera (a) punctul (iii) din decizia-cadru sau în temeiul legii statului care decide cu privire la recunoașterea și executarea unei astfel de decizii?
  3. „Posibilitatea judecării cauzei sale” de către „o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală” prevăzută la articolul 1 litera (a) punctul (iii) din decizia-cadru se menține chiar dacă persoana în cauză nu are posibilitatea judecării cauzei sale în mod direct de către „o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală”, ci trebuie să conteste mai întâi decizia unei autorități, alta decât o instanță judecătorească (o autoritate administrativă), formularea acestei contestații având drept consecință lipsirea de efecte a deciziei adoptate de autoritatea respectivă și inițierea unei proceduri ordinare în fața aceleiași autorități, și numai decizia adoptată în cadrul acestei proceduri ordinare poate fi atacată în fața unei „instanțe judecătorești cu competență specială în materie penală”?

În ceea ce privește menținerea „posibilității judecării cauzei sale”, este necesar să se răspundă la problema dacă o cale de atac formulată în fața unei „instanțe judecătorești cu competență specială în materie penală” are natura unei căi de atac ordinare (și anume, o cale de atac formulată împotriva unei decizii nedefinitive) sau a unei căi de atac extraordinare (și anume, o cale de atac formulată împotriva unei decizii definitive) și dacă „o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală” are competența, în cadrul acestei căi de atac, de a examina integral cauza atât în fapt, cât și în drept?

(¹) JO L 76, p. 16, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 150.

Ordonanța președintelui Curții din 27 ianuarie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Verwaltungsgericht Berlin — Germania) — Yasar Erdil/Land Berlin

(Cauza C-420/08) (¹)

(2012/C 109/14)

Limba de procedură: germana

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

(¹) JO C 327, 20.12.2008.

Ordonanța președintelui Curții (Camera a șasea) din 15 decembrie 2011 — Comisia Europeană/Republica Portugheză

(Cauza C-533/09) (¹)

(2012/C 109/15)

Limba de procedură: portugheza

Președintele Camerei a șasea a dispus radierea cauzei.

(¹) JO C 51, 27.2.2010.

Ordonanța președintelui Curții din 30 ianuarie 2012 — Comisia Europeană/Republica Austria

(Cauza C-516/10) (¹)

(2012/C 109/16)

Limba de procedură: germana

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

(¹) JO C 13, 15.1.2011.

Ordonanța președintelui Curții (Camera a șaptea) din 20 ianuarie 2012 — Comisia Europeană/Ungaria

(Cauza C-575/10) (¹)

(2012/C 109/17)

Limba de procedură: maghiara

Președintele Camerei a șaptea a dispus radierea cauzei.

(¹) JO C 72, 5.3.2011.

Ordonanța președintelui Curții din 31 ianuarie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Oberlandesgericht Oldenburg — Germania) — Johann Bilker, Heidrun Ohle, Ursula Kohls-Ohle/EWE AG

(Cauza C-8/11) (¹)

(2012/C 109/18)

Limba de procedură: germana

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

(¹) JO C 113, 9.4.2011.